

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo Simeon Hierosolymorum episcopus martyrium subierit. Cap.
XXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII HISTORIAE

feminaria morte confopita sunt: quæ quidem resuscitabuntur in extremo die aduentus Domini, in quo est venturus cum gloria de cælo, & omnes sanctos conquiriturus: Philippum dico vnum ex septem diaconis, qui Hierapoli extremum vitæ diem obiit, & duas illius filias, quæ virgines in extrema senectute occubuerunt: quarum altera vitam spiritus sancti afflatu piè sancteque institutam degens, Ephesi morté obiit. His accedit Ioânes, qui supra pectus Domini recubuit, quiq; cû esset sacerdos, *ᾠέταλος* gestavit, qui denique martyr & doctor fuit, & Ephesi etiam obdormiuit. Hæc de illorum morte. Porro in Gaij disputatione, quam paulò ante citavi, Proclus contra quem disceptationem instituit de morte Philippi & filiarum eius, his à nobis expositis admodum consentiens, sic loquitur. Post Hierapoli in Asia quatuor filia Philippi prophetissæ fuerunt: ibidemq; tum illarum, tum patris sepulchrum locatum est. Hæc ille. Lucas prætereà in Actis Apostolorum de filiabus Philippi, quæ tû Cæsareæ in Iudæa simul cum patre versabantur, quæque dono prophetiæ erant imbutæ, ita verba facit. Venimus Cæsaream, & ingressi in domum Philippi euangelistæ, qui erat vnus è septem, mansimus apud illum: huic quatuor erant filia virgines, quæ prophetabant. Iam verò ea, quæ ad nostram cognitionem peruenerint, de temporibus Apostolorum, de scripturis sacris, tum quas ipsi reuera post se reliquerint, tum quibus contradictum sit, (quæ tamen à nonnullis ecclesiis multorum approbatione publicè receptæ & peruulgatæ sunt) tum denique quæ sint omninò adulterinæ, atque adeo ab orthodoxa Apostolorum opinione & sententia penitus alienæ, hætenus nostro sermone persecuti, deinceps ad reliquam historiam transeamus.

Act. 21.

Quomodo Simeon Hierosolymorum episcopus martyrium subierit. CAP. XXVI.

Post Neronem, & Domitianum, sigillatim in quaque ciuitate sub Traiani imperio (cuius iam tēpora perquirimus) ex seditione populi excitata, grauē contra
nos

nos Christianos persecutionis tempestatem commotam fama & sermone percrebescit. In qua Symeonem, filium Cleophæ, quem secundum Ecclesiæ Hierosolymitanæ episcopum creatum declarauimus, martyrio extremum vitæ suæ diem confecisse accepimus: atq; huius quidē rei idem ille Hegeſippus testis est: cuius testimoniis, variis in locis antea vſi sumus. Qui cum de quibusdam, qui erant ex septem Indæorum sectis verba facit, perspicuè adiungit Simeonē, quem diximus, propterea quòd Christianus erat, ab illis eodem tempore callidè & malitiosè in crimen vocatum. Qui cum dies complures grauitè esset verberibus cæsus, indicemq; ipsum, & eos qui in cōfilio aderant, sua tolerantia in primis obstupescisset, tandem nō dissimilem vitæ exitum à Domini passione subiit, verum multò commodius est, mea quidem sententia, ipsum scriptorem hæc eadem isto modo ad verbum explanantem audire. Ab eodem scilicet Sectarum numero quidam Simeonem, Cleophæ filium, nō modo vt ex Davidis stirpe editum, verum etiam, vt Christianum, in iudicium adduxerunt: atque ita, cum annos centum & viginti compleuisset, coram Traiano Cæsare, & Attico viro consulari, fidem Christi constanter professus est. Est porro apud eundem authorem, accusatores Simeonis, cum Iudæi ex regia tribu Davidis prognati, diligenter conquirentur, fortè fortuna ex eadem stirpe manifesto deprehensos fuisse. Quòd si quis Simeonem tum oculis Dominum conspexisse, tum auribus eius sermonem accepisse dixerit, ratione certe id quidem potest, non solum longinquitate temporis, quo vixerit, sed euangeliorum testimonio, quod Mariæ Cleophæ meminerit, vbi citatur Maria Cleophæ, pro argumento vtens, cuius filius, vt supra posuimus, fuit Simeon. Idem Scriptor, alias etiam ex genere Iudæ ortos (Iudas autem fuit vnus ex illis, qui Seruatoris fratres dicebantur) Post testimonium illud iam antea demonstratum, quod coram Domitiano pro fide Christi dixissent, ad huius Traiani imperium vitam prætraxisse narrat: Scribit enim ad hunc modum. Veniunt & præfunt vniuersæ ecclesiæ, vt martyres: & vt genere Seruatoris,

H; & Do-